

ТРИ ПОЛІТИКИ – ТРИ ПОКОЛІННЯ. ВПЛИВ НА СЬОГОДЕННЯ

Політика сьогодні і політика завтра – це вже дві різні сторони медалі. Часто ми не помічаємо важливих деталей які контролюють світ. Візьмемо, наприклад, політику сьогодення – чи знаємо ми її так, як це нам розповідають ЗМІ? Чи кожний свідомий громадянин читає належним чином закони? Кожна людина по-різному трактує своє ставлення до рішень влади, хтось задоволений, хоча і не розуміє принципу дії самого політичного апарату, а хтось просто підтримує більшість, щоб не опинитися «білою вороною». Деколи люди не розуміють, що від їхнього рішення залежить подальший розквіт держави.

Переглядаючи розвиток держав у різних країнах, можна побудувати порівняльну характеристику великих діячів в минулому і сьогодні.

Америка – велика та могутня держава, яка будувала свою політику «соломинка за соломинкою», докладаючи душу і серце у розвиток суспільства загалом. Великі діячі по-різному викладались, хтось на повну, а хтось для «масовки».

Першим президентом, США стає військова людина, яка звикла тримати і контролювати все в своїх руках – це був Джордж Вашингтон. Та, переступивши через моральні принципи і етику тогочасного суспільства, він розпочав розбудову власної міцної держави.

Не вже так легко було перемкнутися від колоніальної системи до суто демократичних поглядів? Дослідники вважають, що Вашингтон просто захотів створити нову державу, де населення забуде страшні роки колоніального поневолення.

Політика першого президента була спрямована на те, щоб народ бачив як він відноситься до Конституції, чи поважає закони і взагалі як він живе. Коли Вашингтон займає президентське крісло – 30 квітня 1789 року – в першу чергу він робить свою діяльність максимальною прозорою. Вашингтон розпочав удосконалювати три гілки влади, які працюють і до сьогодні. Посадивши своїх довірених осіб у крісла міністрів, він не помилився, адже радники були дійсно знавці своєї справи (Е. Рендольф, Т. Джефферсон, О. Гамільтон). Ці люди дали американському народу віру у подальший розквіт нації [4, с. 256].

Балотуючись на другий термін, Вашингтон, ставив за мету максимально змінити США. У другій програмі Дж. Вашингтона на посаді президента відбувається зміцнення авторитету США на європейській арені, стабілізується економічний розвиток, зав'язуються нові відносини з передовими європейськими країнами. Але перехід його від надпартійної позиції до федералістів, дав тріщину у всій його подальшій політиці.

Дотримуючись свого курсу на розвиток держави Перший Президент

намагався зробити все, що було в його силах. Забезпечити сталий економічний розвиток, привести до ладу політичний апарат, розробити ефективні реформи, які допоможуть створити могутню державу.

Фактично, Джордж Вашингтон мав переобиратися і на третій термін свого президенства, але здоров'я погіршувалося, він відмовився від цієї пропозиції.

Отже, Джордж Вашингтон – це політичний діяч, який створював власний курс у розвитку країни і не помилився із цим.

Не менш важливою є і політика іншого американського президента – Авраама Лінкольна, який намагався укріпити та стабілізувати економіку країни.

Історики розходяться в оцінках щодо 16-го президента США: одні стверджують, що він був рятівником нації та країни загалом, відновивши демократизацію і звільнивши рабів, зупинив розпад США. Інші ж навпаки, стверджують, що президент був «сірим» політиком, який винен у початку чотирьохлітньої Громадянської війни, яка забрала 600 тис. життів [1, с. 11].

Дослідники вважають, що політичні погляди Авраама Лінкольна сформувалися на основі дитячих спогадів і життя простих людей. Президент був активним діячем, у всьому житті країни, відіграв головну роль і чітко ставив перед собою задачі демократизації.

Отже, політика 16-го президента США, була побудована на морально-етичних основах, які у нього сформувалися ще в дитинстві, що і відіграло вирішальну роль у всій його державній діяльності.

Політика США – найстабільнішої економічної держави, після Великобританії, також не стоїть на місці.

44-й президент США прийшов, до країни коли економіка була розхитана, а народ не вірив латино-американцям: «Як так сталося, що темношкірий прийшов до влади?». Все досить просто, населення США різне, і більшу частину складають, звісно ж, «білі», але не меншу – темношкірі. Не можна говорити, що за Брака Обаму голосували виключно темношкірі, ні. Голосувало все населення, хтось більше, а хтось менш... [7, с. 273].

Свою політичну кампанію він до сьогодні намагається втілити в життя.

9 жовтня 2009 року Барак Обама отримує Нобелівську премію миру – «за екстра ординальні зусилля у зміцненні міжнародної дипломатії і співпрацю між людьми». Він став третім президентом, після Теодора Рузвельта і Вудро Вільсона, які отримали Нобелівську премію миру перебувавши на посаді Президента США [6, с. 27].

Барак Обама намагається стабілізувати розвиток економіки і розвинути міжнародної політику, укріплюючи розвалену країну. Він переглянув коло своїх радників і замінив «старих» на «нових».

Йому вдалося, знову об'єднати населення і відновити міцність політичного апарату.

Таким чином, розглянувши трьох президентів і їх політичну міцність та вплив на сьогоdnішній розвиток можна сказати, що і Вашингтон і Лінкольн збудували міцний фундамент для наступних президентів. Написали масу мемуарів та щоденників, де описала як правильно керувати державним апаратом і не збитися з курсу. Як бачимо, деколи цими здобутками не користувалися і економіка розпочала занепадати, а країни розхитуватися із середини. Але до влади приходить нікому не відомий темношкірий Барак Обама, який знову ставить курс на відновлення всієї державної політики. Користуючись здобутками Першого Президента і не менш важливого Авраама Лінкольна, він зумів зміцнити країну з середини.

Спрямувавши політику минулого, особливо зв'язки з іншими країнами, 44-й президент не прогадав, виводячи США на міжнародну арену, він знову і знову показав, що США могутня держава.

Політичний апарат минулих поколінь, дав змогу сьогодні не робити помилки які вже були колись зроблені, і також дати населенню віру в президента, як в свій час дав його Перший Президент.

Отже, президенти всіх часів також помиляються в керуванні державою, але деякі признають помилки, а інші просто не звертають на них уваги. Не можна говорити, що керувати державою легко, кожного разу потрібно чимось жертвувати, щоб відновлювати процвітання країни.

Сьогодні нам потрібно, все частіше повертатися до минулого і оцінювати колишню ситуацію, щоб в майбутньому уникнути колосальних помилок, які призводять до руйнації країни загалом.

Список використаних джерел:

1. Алент'єва Т. В. Проблема конструювання передвиборного іміджу кандидата в президенти США на прикладі Авраама Лінкольна / Т. В. Алент'єва // Науковий журнал «Сучасні наукомісткі технології». – 2009. – № 6. – С. 10–14.
2. Алент'єва Т. В. «Політичні ігри» чи маніпулювання громадською думкою під час президентських кампаній у США в ХІХ столітті / Т. В. Алент'єва, Е. А. Репринцева // Феномен гри в культурі та освіті: Матеріали Четвертої регіональної зимової культурно-антропологічної школи молодих вчених «Культура – Освіта – Людина». – Курськ. : 2003. – № 5. – С. 15–27.
3. Гелей С. Д. Політологія // С. Д. Гелей, С. М. Рутар. – К. : Світ, 2001. – 386 с.
4. Іванян Е. А. Від Джорджа Вашингтона до Джорджа Буша: Білий дім і преса / Е. А. Іванян. – М. : Політвид., 1991. – 368 с.
5. Рахшмир П. Ю. Американські консерватори і Європа / П. Ю. Рахшмир // Світова економіка і міжнародні відносини. – 2004. – № 7. – С. 5–10.
6. Терент'єв А. В. «Новий світовий порядок» США або європейський політичний апарат / А. В. Терент'єв // Світова економіка і міжнародні

- відносини. – 2003, – № 7. – С. 26–32.
7. Мірабо Маттернікс. Франкліна, Вашингтона, Лінкольн. Біографічні розповіді / Маттернікс Мірабо. – Челябінськ : Урал, 1998. – 496 с.
 8. Хайдекінг Ю. Американські президенти / Ю. Хайдекінг. – Ростов-на-Дону : Фенікс, 1997. – 640 с.